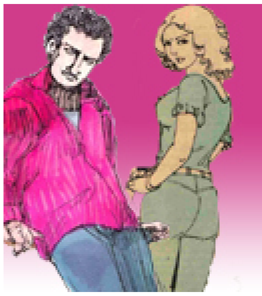

'అదే' కథలు

– ఆర్.శర్మ దంతుర్తి

ముందు మాట – అమెరికా వచ్చిన భారతీయుల్ని 'దేశీ'లంటారని, వారి దైనందిన జీవితాల్లో జరిగే అనేకానేక విషయాలతో అమెరికా దేశీయ కథలు అనే పేరుతో ఈ వరస కథలు మొదలుపెట్టాను, గౌరవం కోసం 'య' అనేది చేర్చి. ఇందులో చర్చించిన సమస్యలు పూర్తిగా కాకపోయినా చాలా మటుక్కు అన్నీ స్వకపోల కల్పనలు – ఇలా జరిగి ఉండొచ్చని ఊహించి రాసినవి. కొన్ని ఇలా జరిగినట్టు ఇంటర్నెట్ మీదా, వార్తల్లోనూ చదివినవి. అవి మీకు కానీ మీకు తెల్సున్నవాళ్ళకి కానీ జరిగితే అది పూర్తిగా కాకతాళీయం/యాదృఛ్చికం మాత్రమే. సరదాకి రాసిన ఈ కథలు వినోదంగా చదువుకోవడానికి మాత్రమే. చాలామటుకు నవ్వు వచ్చినా కొన్ని కథల్లో ఏడుపుకూడా రావొచ్చు. ఆ నవ్వులకీ, బాధలకీ, దుఃఖాలకీ నా బాధ్యత లేదు.

29

రాత్రికి మీ ఇంట్లో

చదువయ్యాక కొత్తగా ఉద్యోగం వచ్చిన వెంకటాచలం – ఉరఫ్ చలం వర్జీనియా లో దిగాడు కొత్త పెళ్ళాంతో సహా. ఉద్యోగం రాక ముందు విన్న కథ వేరు, ఉద్యోగంలో వచ్చే డబ్బులతో ఎదురుగా ఉన్న వాస్తవం వేరు. పోనీ ఏదో ఒక ఉద్యోగం, గ్రీన్ కార్డు వచ్చేదాకా, ఆ తర్వాత ఎలాగా మారదూ? కొత్తగా ఉన్న ఊర్లో అద్దెలు ఎక్కువ, అది చాలదన్నట్టూ, కారుకి నెల నెలా కట్టే డబ్బులు, ఇన్స్యూరెన్సు, అది కదలడానికి గేస్, ఇంట్లో మళ్ళీ హీటింగ్ కీ, కూలింగ్ కీ ఎలెక్ట్రిసిటీ బిల్లు, ఫోను వగైరా వగైరాలన్నీ తీసేస్తే మిగిలేది రెండు వందలు కూడాలేదు. ఇది చాలదన్నట్టూ వర్జీనియాలో స్టేట్ టేక్స్, కార్ టేక్స్ అనేవొకటీ, మూలిగే నక్కమీద తాటిపండు పడ్డట్టూ. ఏది ఏమైనా వచ్చే జీతానికీ పోయే ఖర్చులకీ సరికి సరి అయ్యాక జీవితం గడిచిపోతోంది, ఆ గడిచిపోవడం అనేది ఎలా అనేది పట్టించుకోకపోతే.

స్కూల్లో ఉన్నప్పుడైతే ఇంత గుంజాటన లేదు జీవితంలో. రూమ్మేట్లు 'ఇదిగో నీ వంతు బిల్లు నెలకి ఇంత' అంటే ఓ చెక్కు రాసి పడేయడమే. ఇప్పుడైతే అన్నీ తానే చూసుకోవాలి. ఉన్న స్నేహితులు తక్కువ. కొత్త ఊర్లో ఎవరూ తెలియదు. పటేల్ లోనో ఎక్కడో తెలుగాయన కనిపిస్తే పలకరించవచ్చు కానీ భోజనానికి పిల్చేంత చనువు లేదు అప్పుడే. ఎవరో ఒకటీ అరా ఇంటర్నెట్ స్నేహితులున్నా వాళ్లని నిజంగా కలిసినది లేదు. ఇటువంటి రోజుల్లోనే ఓ ఈమెయిల్ వచ్చింది చలానికి

– ఫలానా అనంతం గారు దగ్గిర్లోనే ఉన్న ఊళ్ళో ఉన్నారుట. మీకు కావాలిస్తే ఆయన్ని కలుసుకోవచ్చు. అయితే ఆయన ఉండేది డబ్భై మైళ్ళ దూరంలో ఉన్న రిచ్ మండ్ అనే చోట. వర్జీనియాకి ఉన్న త్రిరాష్ట్ర బృహత్ తెలుగు సంఘం ఏటా జరిపించే సంక్రాంతి, ఉగాది, దీపావళీ వరైగా ఉత్సవాల్లో వచ్చి వెళ్ళిపోతూంటారు. అలా కాని రోజుల్లో ఎప్పుడైనా సంగీత కచేరీలు ఉన్నా వస్తారు కూడా. ఆయన అమెరికా వచ్చి పాతికేళ్ళు దాటింది. పిల్లలకి రెక్కలొచ్చి ఎగిరిపోయి, గూడు ఖాళీ అయ్యాక ఇంట్లో ఉండేదీ ఆయనా, వాళ్ళావిడా మాత్రమే.

అనంతంగారు ఇంటర్నెట్ మీద చలానికి తెల్సినవాడే. అందువల్ల చలానికి ఆయన్ని చూడాలని సరదా పుట్టి మెయిల్ పంపాడు – ఈసారి వర్జీనియా వస్తే మా ఇంటికి రండి అంటూ. అనంతంగారు వెంఠనే చెప్పేసాడు – ఎప్పుడో ఉగాదీ అదీ వచ్చేదాకా అనవసరం; పై శుక్రవారమే వస్తాడు వర్జీనియా ఆయన. అయితే వచ్చేది ధబ్భై మైళ్ళ దూరం నుంచి కనక రాత్రి ఇక్కడే ఉండి మర్నాడు వెళ్తాడు. ఫర్వాలేదా అని ప్రశ్న సంధించాడు.

మొదటిసారే కదా అని వెంఠనే సరే అని చెప్పాడు వెంకటాచలం.

శుక్రవారం అనంతంగారూ వాళ్ళావిడా దిగారు చలం అపార్ట్ మెంట్లో. ఈ అనంతం గారు చలం అనుకున్నంత చిన్నాయన కాదు. అరవై ఏళ్ళుంటాయి. వాళ్ళావిడకి కూడా దగ్గర్లో దగ్గిర అదే వయసు. వచ్చినది పెద్దాయన కనక చలం మర్యాదలన్నీ చేసాడు. రాత్రి పడుకోవడానికి ఉన్నది చలం బెడ్రూం ఒకటే. ఆయన్ని హాల్లో పడుకోమంటే ఏమౌతుందో? అందువల్ల ఉన్న బెడ్రూం వాళ్ళకిచ్చేసి చలం వాళ్ళావిడతో హాల్లో ఉన్న సోఫాలో బెడ్ ని బయటకి తీసి దాని మీద పడుకున్నాడు; పక్కనున్న పెళ్ళాం కోపంతో ఉంటే రాత్రి పెద్దాయన పడుకున్నాక మెల్లిగా చెప్పాడు చెవిలో – "పెద్దవాళ్ళు కదా మొదటిసారి ఇలా వచ్చినందుకు హాల్లో పడుకోమంటే ఏమనుకుంటారో?" ఆవిడ విసుక్కుంటూనే ఉంది కానీ చేసేదేం లేదు కనక నోరుమూసుకోవాల్సిన పరిస్థితి.

మర్నాడు పొద్దున్నే శనివారం వెళ్ళిపోతానన్న పెద్దాయన చెప్పాడు చలంతో, "ఈ ఊర్లో మాకు కొన్ని పనులున్నాయి అవి అయ్యాక పటేల్ స్టోర్ లో పని. మీరు కూడా రండి." ఈ పనులకి బయల్దేరేలోపు, ఇడ్లీలు, చట్నీ చేయడం, కాఫీలు పెట్టడం. మొదటి దోసు అయ్యాక బయటకెళ్ళేముందు పెద్దాయన రెండో దోసు కాఫీ తాగుతారుట. అలా మరో సారి కాఫీ. నలుగురూ బయల్దేరే ముందు అనంతం గారు చెప్పారు మళ్ళీ, "నా కార్లో సామాను పెట్టుకోవాలి, నలుగురం కుర్చోడానికి కుదరదు, నా కారు వెనకే మీరిద్దరూ మీ కార్లో రండి."

చలానికి మొహం మీద పేడ నీళ్ళు జల్లినట్టైంది. ఈయన వెళ్ళేది ఎక్కడికో తనకి తెలియదు. ఆయనే రండి అని పిలిచాక వచ్చిన ఆ ఎనిమిది సీట్ల వేన్ లో తామిద్దరికీ కుదరదుట. సరే ఎలాగా వస్తామని ఒప్పుకున్నారు కనక మొహమాటంతో ఇంక వెళ్లక తప్పదని ఇద్దరూ బయల్దేరారు ఆయన వేన్ వెనకనే తమ స్వంత కారు నడుపుకుంటూ. వర్జీనియా నుండి మేరీలేండ్ లో ఉన్న పటేల్ స్టోర్ కి ప్రయాణం. అదీ రాక్ విల్ల్ అనేచోట ఉన్న పటేల్ కి. అక్కడ ఉన్న

పటేల్ బాగుంటుందిట మరోచోట ఉన్న పటేల్ కన్నా. ఈ ప్రయాణం వర్జీనియా నుంచి అరవై మైళ్ళు. అక్కడికెళ్ళాక తెల్సిన విషయం – అనంతం గారు అక్కడ కొనేది మామూలు బెండకాయలూ, దొండకాయలూ వగైరా – అదీ ఇద్దరికి మాత్రమే సరిపడా. అది చాలదన్నట్టూ వెనక్కి వస్తుంటే మేరీలేండ్ లో ఉన్న లైబ్రరీకి వెళ్తారుట పెద్దాయన. ఆ లైబ్రరీ ఉన్నది మరో ముప్పై మైళ్ళ అవతల. మేరీలేండ్ వచ్చి ఇలా సాహిత్య సేవ చేయకపోతే ఆయనకి నచ్చదు.

ఇవన్నీ అయ్యేసరికి గంట ఆరు దాటింది. "సరే ఇంక ఇంటికి పోదాం. మేము రేప్పొద్దున్న వెళ్లిపోతాం మాఊరికి," అంటూ చెప్పాడు పెద్దాయన. ఆయన చెప్పిన "కారులో మా సామానులు పెట్టుకోవాలి ఖాళీ ఉండదు మీరు కూర్చోవడానికి," అన్నది అప్పటికి అర్థమైంది చలానికీ వాళ్ళావిడకీను. అనంతంగారు ఉండేది పై ఆకాశంలో అందువల్ల చలం లాంటి చిన్న చిన్న అర్భక జీవులని ఆయన తన వేన్ లో కూర్చోనివ్వరు. సామానూ లేదు, సుత్తీ లేదు. ఇప్పటికీ అర్థం కాకపోతే మీ ఖర్మ. ఇప్పుడే చెప్పారు కదా ఆయన మర్నాడు కానీ వెళ్లరు. ఈ రోజు రాత్రి కూడా మీకు చాకిరీ తప్పదు. ఆ రోజు మధ్యాహ్నం భోజనం ఎలాగా లేదు ఈ అనంతంగారి చుట్టూ తిరగడంతో. రాత్రి ఇంటికెళ్ళాక మళ్ళీ వీళ్లకి సేవలు చేయాలి. ఉసూరుమంటూ బయల్దేరారు అపార్ట్ మెంట్ కి.

అపార్ట్ మెంట్ కి వచ్చాక అనంతంగారి భార్య చెప్పారు. శనివారం రాత్రి ఆవిడ భోయనం చేయరు. ఉప్మా, ఉప్పిడిపిండి అలా ఏదైనా నచ్చుతుంది కానీ అన్నం మెతుకు కంచంలోకి రారాదు. కోపం వస్తూంటే చలం వాళ్లావిడ ఏదో అనబోయింది కానీ చలం మొహం చూసి ఊరుకుంది. ఒక్కరోజే కదా? అలా అనంతం గారికి కూరా పప్పూ పచ్చడీతో మామూలు భోజనం, వాళ్లావిడకి ఉప్మా చేయబడింది. ఉప్మా చేస్తుంటే అనంతంగారి భార్య వచ్చి సహాయం చేస్తూ ఆవిడకి అందులో కావాల్సిన జీడిపప్పూ, కొంచెం మసాలాలు వగైరాలు వేయించుకుంది కూడా. పెరుగు ఉండనే ఉంది.

రాత్రి కాసేపు కబుర్ల తర్వాత మళ్ళీ చలం వాళ్లావిడా వారి బెడ్రూం పెద్దాయనకి సమర్పించుకుని బయట హాల్లోనే పడుకున్నారు. చలం రాత్రంతా వాళ్ళావిడని బతిమాలుతూనే ఉన్నాడు ఒక్కరోజే కదా అంటూ.

ఆదివారం ఉదయం మరో సారి ఇడ్లీలు, రెండు దోసుల కాఫీ తర్వాత అనంతంగారు బయల్దేరారు వారింటికి. చలం, వాళ్ళావిడా కారు పార్క్ చేసిన చోటుదాకా వచ్చారు దిగబెట్టడానికి. వెళ్ళిపోయేముందు అనంతం గారు చెప్పేరు, "మళ్ళీ వస్తాం మరోసారి. బై, బై." వాళ్ళావిడ వేన్ ముందు సీట్లో కూర్చుని వెళ్ళేముందు చెప్పకపోతే బాగోదన్నట్టూ చెయ్యి మాత్రం ఊపింది. అలా వీకెండ్ లో శుక్రవారం సాయింత్రం పట్టుకున్న దరిద్రం ఆదివారం దాదాపు మధ్యాహ్నానికి గానీ వదల్లేదు చలానికి.

వెనక్కి అపార్ట్ మెంట్ లోకి రాగానే జూలు విదిల్చింది చలం భార్య. ఈ అనంతంగారి స్నేహానికీ, వాళ్ళు ఎటువంటివారో చెప్పడానికీను. అంట్లు అన్నీ కడుక్కుంటూ, దుప్పట్లన్నీ దులుపుకుని ఉతుక్కుంటూ మొత్తానికి ఇద్దరూ గ్రహించిన విషయం ఏమిటంటే ఈ అనంతంగారు తమని వీకెండ్ కి హాయిగా వాడుకున్నారు. ఇంతా చేసి తమ ఇంటికి

వచ్చిన పెద్దమనిషికి వీళ్ళు కొత్తగా పెళ్లైన వాళ్లనీ ఏదో ఒక బహుమతి ఇద్దామని కూడా స్పృహే లేదు. ఎలా వచ్చారో అలాగే ఉత్తి చేతుల్తో వెళ్ళారు. వచ్చిన మనిషి తమ వేన్ లో కూడా ఎక్కనివ్వలేదు. పోనీ వెళ్ళేటప్పుడు తమని ఆహ్వానించారా వాళ్ళుండే ఊరికి అనేది చూసుకుంటే మళ్ళీ వస్తాం అనే తప్ప మా ఇంటికి రండి అనేది పొరపాటున కూడా అనలేదు. చలం వాళ్ళావిడ చెప్పిన దాని ప్రకారం వీళ్ళిద్దరూ వాళ్లకి చేసిన సేవ తప్ప ఆయన వీళ్లని పనిమనుషుల్లా చూసి వాడుకున్నాడు. వెళ్ళేటప్పుడు పేడనీళ్లు జల్లి మరీ వెళ్ళారిద్దరూను. మొహం చిన్నబుచ్చుకుని అన్నాడు చలం, “ఆయన ఇలాంటివాడని నాకు తెలియదు. ఇంటర్నెట్ మీద తెలుసు కానీ ఇదే మొదటిసారి కల్సుకోవడం. సారీ, నీకెంత కష్టం కలిగిందో నాకూ అంతే కలిగిందిగా?”

ఏ కళనుందో కానీ మిసెస్ చలం అంది, “ఇప్పుడు తెల్సింది కదా ఎవర్ని ఇంటికి పిలవాలో వద్దో?”

కొన్నాళ్ళు గడిచాక చలానికి పటేల్ స్టోర్ లో మరో తెలుగాయన కనిపించాడు – ఒకసారి ఆయన్ని ఈ బృహత్ తెలుగు సంఘంలో కలిసిన గుర్తు తో చేయి కలిపాడు చలం. మాటల్లో అనంతంగారి విషయం కూడా వస్తే ఆ తెలుగాయన అడిగాడు వంకరగా నవ్వుతూ, “మీరాయనకి అతిధ్యం ఇచ్చారా ఏమిటి?” ఈ కబుర్లలో తెలిసిన విషయం ప్రకారం చలం అనంతంగారి వలలో పడిన కొత్త చేప. ఆయన ఇలా తెలుగువాళ్లని వీకెండ్ కో, మరో అవసరానికో వాడుకోవడంలో సిద్ధహస్తుడు. ఓ సారి అవసరం తీరిపోగానే మరెప్పుడూ పలకరించడు. విడిపోయేముందు తెలుగాయన సలహా ఇచ్చాడు చలానికి, “ఈ సారి జాగ్రత్తగా ఉండండి.”

ఆ తర్వాత కొన్నాళ్లకి అనంతంగారి దగ్గిర్నుంచో ఈమెయిల్ వచ్చింది చలానికి. వీకెండ్ కి ఫలానా డిసి ఏరియాలో తెలుగు సంగీత మహోత్సవం జరగబోతోంది. తాను “వాళ్ళావిడతో వచ్చి చలాన్ని కుటుంబంతో సహా” తీసుకెళ్తాడు; త్యాగరాజ కీర్తనలతో పాటు పాటలు అద్భుతంగా పాడేది ఫలానా తమిళ తంబి.

మరో ఆలోచన లేకుండా చలం మెయిల్ పంపించాడు వెంటనే – “ఆ మహోత్సవం జరిగేరోజుకి తాము రెండు రోజులు పిట్స్ బర్గ్ వెళ్తున్నారు వెంకన్నని చూడ్డానికి. మాకు “అస్సలు కుదరదు”; ఈ కచేరీలంటే ఇష్టం లేదు కూడా.”

నీతిః ఒకసారి మిమ్మల్ని కలుసుకున్నాక, స్నేహితుల ఇంట్లో రాత్రికి ఉండనిస్తారా లేదా అన్నది వాళ్ళు నిర్ణయించుకుంటారు, మీరు కాదు.

Post your comments